

— A Vérmező prófétájánál. Kis tüzet egy csendes budai utcában a Vérmezőnél. Tulajdonképpen műhely. A bejárat mellett és felett köröskörül táblák sűrű sorokkal, cég-táblaviszonylatban apró betűkkel, tele biblikus mondásokkal. Istent dicsérő szavakkal. És az ajtó felett szinte elvész a kis tábla: Kovács Ferenc asztalosmester!...

Négy-öt lépcső vezet le a műhelybe. Lenn egy sovány, aszkétaarcú ember fogad: Kovács Ferenc. Kérdően néz rám, kicsit átható, kutató tekintettel. Amikor érdeklődöm, hogy mit jelent ez a sok cégtábla, így kezd beszélni:

— Nagyon messze kell kezdenem, tizenegy év előtt...

— Nagy megrázkódtatáson estem át. Gyilkossággal vádoltak. Engem!... Igen, gyilkossággal, pedig sohasem öltem. Egy és fél évi börtönt kaptam! Ott kezdődött. Ez a másfél év mindent felmorzsoló ami a régi életemből való volt. Régi gondolkodásmódomnak vége lett; kiszabadulásom után is mindig a magányt kerestem, nem éreztem jól magamat az emberek között. A börtön utáni magánykeresés új embert csinált belőlem. A magányban jött az indíttatás... Egyszer munka után pihenni tértem, ide a munkapadra. Itt jött. Tisztán hallottam a hangot, mely az indíttatást adta: menjek, hirdetni másoknak az igét. Én tudtam, hogy kitől jó a hang! Mingyárt tudtam!

Amíg beszél, elnéz a messze-ségbe. Sovány, szakállas aszkétaarca kigyúl, szemel csillogóbbak lesznek, csak a hangja nyugodt, tárgyilagos.

— Az a baj, — folytatja — hogy az emberek csak élnek, megteszik azt, ami külsőség, de valójában messzire mentek Istentől. És Isten korbáccsal ver végig az emberen és újabb korbácsütések fognak jönni, még keményebb korbácsütések.

Egy üzletfél nyitja ki az ajtót. Egy darab kontrázott lemezt választ ki. Árát kérdi. A mester összeráncolja a homlokát:

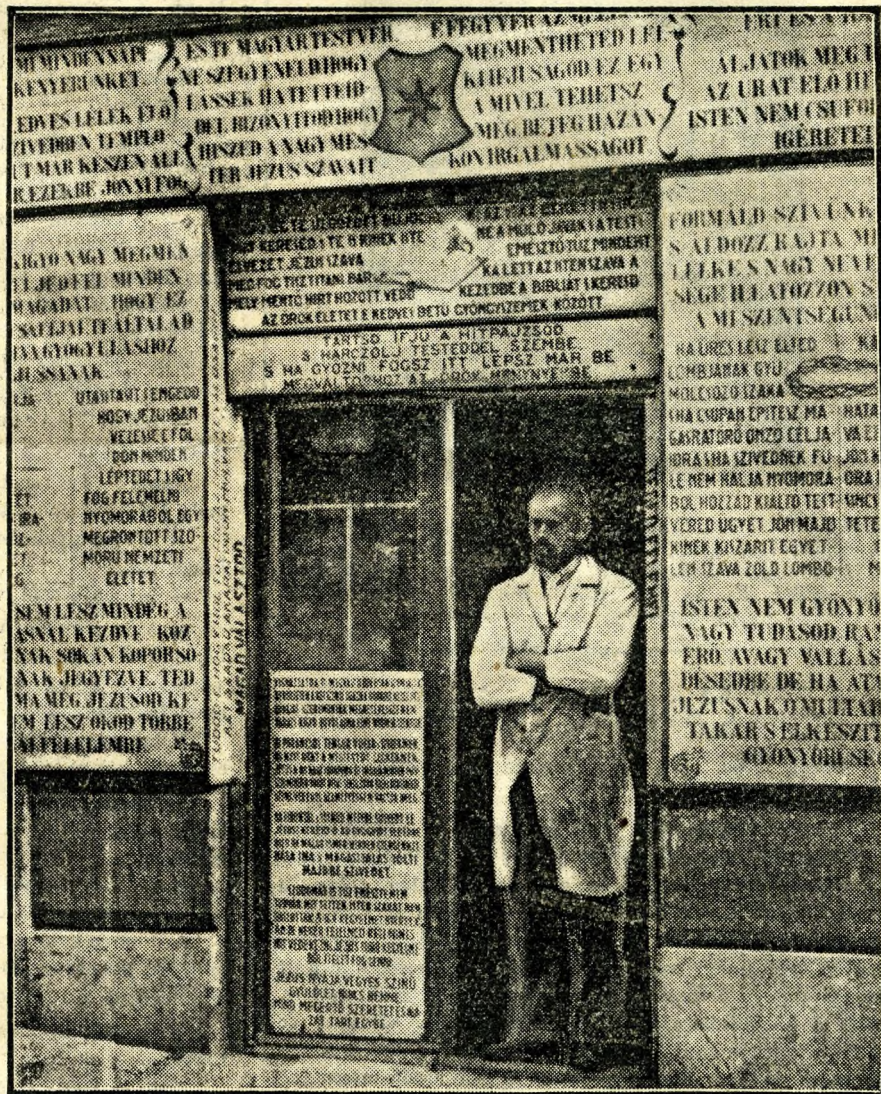
— Fizessen harminc fillért!... Nekem körülbélt annyiba lehet.

A vevő elmegy. Kovács Ferenc nem zökken ki a mondanivalóból:

— Az ostor végigver az emberiségen, mert aljas életet él az ember. Az én ablakaimat is beverték egyszer.

Kis tüzet egy csendes Üzletszerű bejárat, de

Akkor még volt az egyik táblán egy mondat: a hamis prófétákról, rossz vezetőkről volt szó... Talán magukra

Kovács Ferenc üzlete előtt

vették!... (M megbocsátó mosoly a szája körül; már el is intézte az ablakok beverését.)

Megmutatja cégtábláit. Az egyikén címer, közepén hétágú csillag:

— Ez magyar címer, a hét ág a hét vezért jelképezi. Igen, én terveztem... igen, a szöveg is az én szövegem. Nem a biblia szövege.

Műhelyében modern gyalugép, modern fűrőgép, hatalmas berékek. Másodmagával dolgozik. A télen nagybeteg volt, öt hónapig feküdt, kórházban is volt, operáltak. Nőse, 47 éves, gyereke nincs.

— A feleségem... — most nagyon szomorúvá válik a hangja — elidegenült tőlem. Mért én hirdetem az igét. Ő ezt nem érti meg, hiába kíséreltem, hiába mondtam neki is... ő a bűnben keres vigaszt — fertőbe esett.

Szegény próféta szegény asszony... (z. t.)